

Arrest

nr. 242 428 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 mei 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd een eerste keer aangetroffen in onwettig verblijf op 6 december 2019. Hij gaf aan enkel Frans te spreken. Diezelfde dag kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Op 16 januari 2020 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij was in het bezit van 5 gram cannabis (verstopt in een dubbele voering van zijn onderbroek) en 0,5 gram cocaïne.

Op 27 mei 2020 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf, nadat hij wegvluchtte van de politie toen hij herkend werd als “verdachte van de ‘illegale dealers’ van de Brugse Poort”. Tijdens zijn vlucht ziet de politie dat verzoeker plastic zakjes weggooit.

Verzoeker verklaarde illegaal ongeveer 8 maanden in België te verblijven, hij zou hier een vriendin ‘J.(...)’ hebben, hij zou asiel hebben aangevraagd in Duitsland en hij verklaarde onderweg naar Duitsland te zijn.

Op 27 mei 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder de vorm van een bijlage 13septies. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing kent de volgende motieven:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: Z.

voornaam: M.

geboortedatum: 23.06.1994

nationaliteit: P.

alias: Z., M. °23/06/1994 P.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit. (PV GE.60.LA.003743/2020 van de politiezone van Gent.) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben die in Brussel woont. Hij kent echter enkel haar voornaam (J.), dus is het onmogelijk om na te gaan of dit effectief klopt. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Z., M. °23/06/1994 P.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit. (PV GE.60.LA.003743/2020 van de politiezone van Gent.) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2019 dat hem dezelfde dag betekend werd op . Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Z., M. °23/06/1994 P.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit. (PV GE.60.LA.003743/2020 van de politiezone van Gent.) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2019 dat hem dezelfde dag betekend werd op . Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Palestina omdat de grenzen gesloten zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Palestina een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)"*

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

*"(...)
Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : Z.
voornaam : M.
geboortedatum : 23.06.1994
nationaliteit : P.*

alias: Z., M. °23/06/1994 P.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27/05/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Z., M. °23/06/1994 P.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2019 dat hem dezelfde dag betekend werd op . Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit. (PV GE.60.LA.003743/2020 van de politiezone van Gent.) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben die in Brussel woont. Hij kent echter enkel haar voornaam (J.), dus is het onmogelijk om na te gaan of dit effectief klopt. Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

Bij brief van 17 september 2020 bericht de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat:

"(...)

Verwijzend naar de beschikking van 26 augustus 2020, met betrekking tot de in de rand vermelde zaak, wens ik u op de hoogte te stellen dat:

o 27.08.2020: in vrijheid gesteld uit het gesloten centrum met opdracht gevolg te geven aan de bijlage 13septies.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bovendien werd verzoeker op 27 augustus 2020 vrijgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van: *“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 1, 7, 62 en 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gelezen in overeenkomstig met artikel 5.b en artikel 11, 12 van de terugkeerrichtlijn, van het recht om te worden gehoord, van het proportionaliteitsbeginselen van de zorgvuldigheidsplicht.”*

3.1.2. Verzoeker geeft volgende theoretische beschouwingen over de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur:

• Eerste grief

Volgens de Raad van State (arrest nr, 234 164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet « § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ».

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moeten de beslissingen gemotiveerd zijn; dezelfde bepaling voorziet ook in het recht om te worden gehoord, wat ook een algemeen rechtsbeginsel is.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216 987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M.. C-277/11. EU:C 2012 744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU.C.2014:2336. punt 46) Volgens de

rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13. 11 december 2014 KhaledBoudjlida, §§34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ. M G. v.Holland. C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

Volgens artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet: «§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 met gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. (...)§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad § 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien 1° er een risico op onderduiken bestaat, of: (...) 3° de onderdaan van een derde land [een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid (...)] ».

Volgens artikel 7 van de terugkeerrichtlijn « 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven ». Artikel 110 quaterdecies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 voorziet deze preventieve maatregelen in.

In casu is het inreisverbod gebaseerd op het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend (artikel 74/11 §1, lid 2.1 van de Vreemdelingenwet).

Het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek is door het risico op onderduiken, en door het feit dat Meneer Y. een gevaar voor de openbare orde zou vormen, gemotiveerd (artikel 74/14 §3.1 en 3 van de Vreemdelingenwet).

Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd door het feit dat: « 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 8 maanden in België te verblijven Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Z. M. n°23/06/1994 P. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/19 dat hem dezelfde dag betekend werd op Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing ».

Volgens artikel 1er, §1, 11° van de Vreemdelingenwet: « risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure. een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken ».

Volgens artikel 1e' §2 van de Vreemdelingenwet: « Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval »

Tijdens zijn gehoor door de politie had Meneer Z. geen gebruik kunnen maken van de diensten van een tolk. Hij kon niet alles zeggen wat hij te zeggen had. Uw Raad heeft al geoordeeld dat: « La circonstance que la partie requérante a été entendue par les services de police, lors de son contrôle ne peut suffire à énerver ce constat. Il ne ressort, en effet, nullement des mentions figurant dans le rapport administratif de contrôle du 13 mai 2019 ni du questionnaire non daté joint, que la partie requérante a eu la possibilité de s'exprimer sur les éléments susvisés et certainement pas dans une langue qu'elle maîtrisait. De plus, il ne ressort pas dudit rapport que la partie requérante a été informée de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer une interdiction d'entrée. et quelle a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard, le questionnaire ne mentionnant à cet égard que « la possibilité de imposerle una medida de expulsion forzada a su pais de origen » (Traduction libre la possibilité de vous imposer une mesure d'expulsion forcée vers votre pays d'origine).

La partie requérante invoque en suite, en termes de requête, n'avoir pas pu bénéficier des services d'un interprète portugais. Le Conseil constate en effet que le rapport administratif de contrôle indique de manière contradictoire « Nationalité Brésil- langue parlante espagnol- langue maternelle espagnol » et ne révèle nullement la présence d'un interprète portugais ou de toute autre langue d'ailleurs, et que le questionnaire est formulé principalement en espagnol et en français, néerlandais et anglais Or. il n'est pas contesté que la partie requérante est de nationalité brésilienne (soit de langue maternelle portugaise), qu' elle vit au Portugal, mais qu'il est précisé sur ledit rapport de police que « l'intéressé ne parle ni le français ni l'anglais. Uniquement l'espagnol». Le Conseil estime dès lors qu'en interrogeant la partie requérante dans une langue qu'elle ne maîtrisait pas et en ne lui donnant pas la possibilité effective de faire valoir ses arguments en vue de l'adoption d'une interdiction d'entrée, elle a manqué à son devoir de prudence et de minutie et a méconnu le droit de cette dernière à être entendue.

3.5. L'argumentation soulevée par la partie défenderesse dans la note d'observations, selon laquelle « [...] c'est manifestement à tort que la partie requérante invoque la violation de ce droit. En effet, il ressort du dossier administratif que la partie requérante a été entendue par les services de police avant l'adoption des actes attaqués. La partie requérante a ainsi eu la possibilité de faire valoir tous les éléments qu' elle estimait pertinent afin d'éviter l'adoption des actes attaqués, et ce d'autant plus qu' elle ne pouvait ignorer son statut précaire sur le territoire belge. Lors de cette audition la partie requérante a d'ailleurs fait valoir divers éléments (dont la partie défenderesse a tenu compte). Enfin, la partie requérante ne précise nullement dans sa requête les éléments qu' elle n'aurait pu faire valoir, dans le cadre du droit à être entendu, qui auraient été de nature à changer le sens de la décision attaquée. Elle n'a donc en outre pas intérêt à son moyen » ne peut être suivie, au vu des considérations qui précèdent.

3.6. Il résulte de ce qui précède que cet aspect du moyen, ainsi circonscrit, est fondé et suffit à justifier l'annulation de l'acte attaqué » (RvV - arrest nr. 229 287 van 26 november 2019)."

3.1.3. Het eerste onderdeel van het middel concretiseert de verzoekende partij als volgt :

“In casu is Meneer Z. ongeveer 6 maanden geleden op Belgisch grondgebied aangekomen. Hij was van plan om naar Duitsland te reizen om zich bij een van zijn vrienden te voegen. Hij wachtte op zijn vriend om hem geld te sturen zodat hij zich bij hem kon voegen. De verspreiding van het Coronavirus verhinderde hem om er te komen. Bovendien wilde Meneer Z. geen valse naam en geen valse achternaam gebruiken: ze waren gewoon verkeerd gespeld.

De motivatie van de bestreden beslissingen is stereotiep en wijst ze niet op een actueel en reëel risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek, noch op het in aanmerking nemen van alle omstandigheden van het geval.

Ten slotte is geen van de in artikel 110 quaterdecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene preventieve maatregelen eerder aan verzoeker toegepast.

In het licht van al deze elementen moet worden geconcludeerd dat alle bovengenoemde bepalingen en beginselen werden geschonden.”

3.2. In dit onderdeel houdt de verzoekende partij voor dat de tweede bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat in de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. Dit is correct.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat tot het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek werd besloten omdat er een risico op onderduiken bestaat en de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verder gaat de verzoekende partij in op de wettelijke definiëring van het begrip “*risico op onderduiken*” dat actueel en reëel moet zijn, na een individueel onderzoek, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan haar geval op basis van de objectieve criteria, voorzien in artikel 1, §1, 11° en §2, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat zij tijdens haar gehoor bij de politie geen gebruik kon maken van de diensten van een tolk en niet alles kon zeggen wat zij wou zeggen. Zij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad. De motieven van de bestreden beslissingen zijn stereotiep en wijzen niet op een reëel, actueel, risico op onderduiken, noch op een individueel onderzoek met het in aanmerking nemen van alle omstandigheden.

Deze stelling is niet correct.

De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In de eerste bestreden beslissing wordt tevens toepassing gemaakt van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

De eerste bestreden beslissing werd eveneens genomen in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 12 maart 2018, inwerkingtreding 22 maart 2018) werd artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet in volgende zin gewijzigd:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij voormelde wet van 21 november 2017, luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Thans bevat artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet dus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt

dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat verweerder een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium, zoals dit is voorzien in artikel 1, § 2, 1°, 2°, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet, dat inhoudt dat de betrokkene geen poging ondernam om zijn illegaal verblijf te regulariseren, gebruik maakte van meerdere identiteiten, zich niet aanmeldde bij de gemeente zoals wettelijk is voorzien binnen een termijn van vijf dagen en duidelijk maakte geen vrijwillig gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2019.

De Raad merkt op dat één van deze criteria volstaat om een risico op onderduiken vast te stellen. De vaststelling dat aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2019 geen gevolg werd gegeven, wordt niet weerlegd of betwist door de verzoekende partij, wat op zich al volstaat. Hetzelfde geldt voor het motief dat zich steunt op artikel 1, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet. Het kan niet betwist worden dat de verwerende partij correct vaststelde dat er een risico op onderduiken bestaat. Zoals verder blijkt, kan de verzoekende partij zich niet verschuilen achter de bewering dat de gehoren niet correct zouden zijn verlopen. Bijgevolg kon de eerste bestreden beslissing genomen worden zonder een termijn van vertrek te voorzien in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan de verzoekende partij ernstig voorhouden dat de motivatie van de bestreden beslissingen stereotiep is en niet gebaseerd op een individueel onderzoek.

De bestreden beslissingen houden rekening met de gehoren van de verzoekende partij. De bestreden beslissingen onderzoeken de elementen die kenbaar waren voor het nemen van deze beslissingen, ook in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat rekening moet gehouden worden met de gezondheidssituatie en het familieleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind. De verzoekende partij toont evenmin concreet aan met welk kenbaar gemaakt dienstig element geen rekening is gehouden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij als elementen aanhaalt waarmee geen rekening zou zijn gehouden in de bestreden beslissingen:

“In casu is Meneer Z. ongeveer 6 maanden geleden op Belgisch grondgebied aangekomen. Hij was van plan om naar Duitsland te reizen om zich bij een van zijn vrienden te voegen. Hij wachtte op zijn vriend om hem geld te sturen zodat hij zich bij hem kon voegen. De verspreiding van het Coronavirus verhinderde hem om er te komen. Bovendien wilde Meneer Z. geen valse naam en geen valse achternaam gebruiken: ze waren gewoon verkeerd gespeld.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij meermaals werd gehoord. De politie stelt vast tijdens het gehoor van 16 januari 2020 dat de verzoekende partij meerdere malen de naam van haar broer gebruikt, zijnde Z.K., en dat zij de minderjarigheid meermaals heeft gebruikt om niet terug gezonden te worden. Bovendien werd de verzoekende partij tijdens dit gehoor bijgestaan door een Arabische tolk (zie formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling, toegevoegd aan het proces-verbaal van 16 januari 2020). Het gehoorformulier werd ondertekend door de verzoekende partij. Verder verklaarde de verzoekende partij meermaals Frans te spreken en de vragen gesteld in het gehoorformulier van 27 mei 2020 werden zowel in het Nederlands, Frans als in het Engels gesteld. Uit de verschillende gehoren blijkt dat de verzoekende partij kenbaar maakte naar Duitsland te willen gaan, en dat de verspreiding van het corona-virus hem tegenhield. De grief van de verzoekende partij is niet ernstig. De bewering dat de verzoekende partij geen valse naam wou gebruiken, is een loutere bewering, tegengesproken door de gegevens van het administratief dossier. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij ook verklaarde in België te willen werken als kapper. De aangevoerde schending van artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet is niet ernstig.

In het licht hiervan motiveert de eerste bestreden beslissing over het onderzoek van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: de bestreden beslissing stelt vast dat hij geen kinderen of gezinsleven heeft. Hij sprak van een relatie evenwel met een vrouw van wie hij enkel de voornaam kent. De verzoekende partij verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Deze elementen vinden steun in het administratief dossier aan de hand van de verschillende gehoren die de verzoekende partij heeft gehad. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet geschonden.

De verzoekende partij gaat in dit eerste onderdeel voorbij aan het gegeven dat toepassing is gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° en artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. De juiste toepassing van artikel 74, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing te schragen.

De motieven in de eerste bestreden beslissing die stellen:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

(...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit. (PV GE.60.LA.003743/2020 van de politiezone van Gent.) Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2019 dat hem dezelfde dag betekend werd op . Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.” vinden steun in het administratief dossier en worden in dit onderdeel geenszins weerlegd. Deze motieven zijn correct en niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij toont niet aan dat er geen risico op onderduiken bestaat. Het actueel karakter is duidelijk. De verwijzing naar de artikelen 5b en 11.12 van de terugkeerrichtlijn is in dit kader tevergeefs.

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van de termijn om dat te doen is ingegeven door artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van diezelfde wet vereiste documenten, omdat op heterdaad betrapt werd voor drugsbezit.

Als reden waarom er geen vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° omdat er een risico op onderduiken bestaat en naar artikel 74/14, §3,3° van de Vreemdelingenwet, omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Tevens wordt onder meer verwezen naar 4 objectieve criteria zoals bepaald in artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet om in hoofde van verzoeker tot een risico op onderduiken te besluiten.

Verzoeker kan ook bezwaarlijk ernstig ontkennen dat er in zijn hoofde een risico op onderduiken bestaat, aangezien hij in het tijdens zijn beweerdelijk verblijf van 8 maanden in België zich nooit heeft pogen te regulariseren, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, hij op heterdaad betrapt werd wegens drugsbezit (waaronder niet alleen cannabis, maar ook 0.5 gram cocaïne).

Waar verzoeker stelt dat hij nooit veroordeeld is geweest, wenst de verwerende partij te antwoorden door te verwijzen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die vaststaand is: Waar verzoeker stelt dat hij nooit veroordeeld is geweest, wenst de verwerende partij te antwoorden door te verwijzen naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die vaststaand is:

RVV nr. 222 069 van 28 mei 2019 4

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Ten aanzien van verzoeker werd een PV opgesteld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument. Het is niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.

De verzoekende partij toont niet aan dat, en om welke reden, deze motivering niet zou volstaan in het licht van de vereisten van de formele motiveringsplicht en al evenmin van de materiële motiveringsplicht voor zover hij deze op impliciete wijze eveneens geschonden zou achten.”

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen termijn krijgt voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Er wordt melding gemaakt van de door de wetgever in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgestelde objectieve criteria om het risico op onderduiken te bepalen, met name onder meer dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel. Verweerder licht toe dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2019, diezelfde dag ter kennis gegeven. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is definitief. Verweerder stelt dat deze verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe verwijderingsbeslissing. Met de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing(en) is rekening gehouden.

De schending van de artikelen 1, 7, 74/11, 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij licht in dit onderdeel overigens niet toe op welke wijze zij artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de voorziene motivering haar niet toelaat te begrijpen om welke reden haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Met verwijzing naar de relevante wetsbepaling, met name artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, en de vermelding van de door de wetgever in dit verband bepaalde objectieve criteria, heeft verweerder toegelicht waarom hij in het geval van de verzoekende partij van mening is dat er een risico op onderduiken bestaat dat rechtvaardigt dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Omstandig is toegelicht waarom het risico op onderduiken voorhanden is en de verzoekende partij slaagt er niet in deze redenen te weerleggen.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot afgifte van de eerste bestreden beslissing en voor het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom verweerder het gepast en proportioneel achtte om de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op een juiste feitenvinding en niet kennelijk onredelijk. De beoordeling is correct. Er kan geen manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld. Van een schending van de formele of materiële motiveringsplicht is geen sprake.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat in het Belgische rechtssysteem de arresten en vonnissen geen precedentswaarde kennen en dat de verzoekende partij overigens niet aannemelijk maakt dat het om een gelijkaardig geval gaat terwijl elk dossier op zijn individuele merites moet beoordeeld worden.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 110 *quaterdecies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), wijst de Raad erop dat uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij preventieve maatregelen kan nemen. Dit artikel legt aan de verwerende partij geenszins een verplichting op. De verzoekende partij toont de schending van deze bepaling niet aan.

Voor het overige formuleert de verzoekende partij in haar eerste onderdeel geen andere grieven zodat zij de door haar weergegeven schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

3.3. In een tweede grief (onderdeel) licht de verzoekende partij toe:

“• *Tweede grief*

Volgens artikel 7 lid 1 3° van de Vreemdelingenwet: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen (.)3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden ".

Volgens de Raad van State : « Si les articles 7. 74/11 et 74/14 autorisent le Secrétaire à prendre un ordre de quitter et une interdiction d'entrée à l'égard d'un étranger qui constitue un danger pour l'ordre public, encore faut-il que l'atteinte à l'ordre public puisse se déduire d'éléments suffisants et pertinents figurant dans le dossier administratif soumis au Conseil » (RvS, 23 oktober 2003, Adm. publ. mens., 2003. p 197).

De uitdrukking "openbare orde" wordt over het algemeen geïnterpreteerd als het voorkomen van sociale wanorde. Een bedreiging die alleen maar wordt verondersteld is niet reëel. Dit moet een actuele dreiging zijn

Volgens het arrest van het Hof van 16 januari 2018 (zaak C-240/17):

48 Met betrekking tot de mogelijkheid voor de Finse autoriteiten om in dergelijke omstandigheden jegens E een terugkeerbesluit vast te stellen dat gepaard gaat met een inreisverbod. blijkt uit de bewoordingen van artikel 6. lid 2, van richtlijn 2008/115 dat die autoriteiten verplicht waren een dergelijk terugkeerbesluit uit te vaardigen en daar overeenkomstig artikel 11 van die richtlijn een inreisverbod aan te verbinden, mits de openbare orde en nationale veiligheid dit vereisen, hetgeen evenwel door de nationale rechter moet worden beoordeeld in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof (zie in die zin arrest van 11 juni 2015 Zh en O., C-554/13, EU.C.2015:377, punten 50-52 en 54).

49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015. Zh en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).

In een recent arrest herinnerde Uw Raad eraan dat: « Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip gevaar voor de openbare orde ' noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en 10 t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip "gevaar voor de openbare orde" in het kader van artikel 7. lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen "openbare orde" en "openbare veiligheid" op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o. a HvJ 10 februari 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015. C-554/13. Zh. en O en HvJ 15 februari 2016. C601/15 J.N. (grote kamer)). De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen dan ook niet dienstig stellen dat de verzoekende partij met kan verwijzen naar het arrest P.I. v Oberburgermeisterin van het Hof daar het enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. terwijl de bestreden beslissing in casu een inreisverbod is.

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13. pt 46). (. . .)

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie nogmaals: "49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin

arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377. punten 50 en 54) » (RvV- arrest nr 223.874 van 10 juli 2019).

Met betrekking tot het gevaar dat Meneer Z. voor de openbare orde zou vormen, beweert de verwerende partij dat: Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit (PV GE. 60.LA.003743/2020 van de politiezone van Gent). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel' De duur van het inreisverbod is uitsluitend gebaseerd op het feit dat verzoeker werd gecontroleerd terwijl hij in het bezit was van drugs.

In haar twee beslissingen zegt de verwerende partij niet hoe verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In casu op 27 mei 2020 werd verzoeker gearresteerd door de politie van Gent. Hij was in het bezit van een kleine hoeveelheid marihuana (voor persoonlijk gebruik). Uw Raad heeft al geoordeeld dat: "Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 18 april 2018 werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Luik voor een gevangenisstraf van 10 maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen (adm. doss., stuk 26. map met 'Landeninformatie). Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad in casu van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden niet kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c). van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, §2. 1°, van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 30 november 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus" (RvV - arrest nr. 216.509 van 7 februari 2019) Meneer Z. werd niet veroordeeld door een strafrechtbank en was zelfs niet in het bezit van harddrugs toen hij werd gearresteerd. De verwerende partij was dan ook ten onrechte van mening dat Meneer Z. een gevaar voor de openbare orde zou vormen en dat een inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd zou zijn.

De interpretatie van de tegenpartij van de openbare orde door de andere partij is dus abusief, en het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is disproportioneel.

Bijgevolg vormen de bestreden beslissingen een manifeste appreciatiefout. De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd; in dit opzicht zijn de bestreden beslissingen in strijd met artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet genomen."

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Ten aanzien van verzoeker werd een PV opgesteld wegens het gebruik van een vals identiteitsdocument. Het is niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak."

De verzoekende partij gaat in op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat zij correct citeert, en geeft aan dat het begrip 'openbare orde' niet alleen een veronderstelde bedreiging mag zijn, maar reëel en actueel moet zijn. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) van 16 januari 2018, gekend onder nummer C-240/17, waaruit zij citeert, en naar een arrest van de Raad, gekend onder nummer 223 874.

3.4. De Raad wijst erop dat het citaat dat de verzoekende partij weergeeft over het arrest nr. 223 874 van 10 juli 2019 niet correct is omdat het arrest nr. 223 874 handelt over een betwisting van een beslissing die een aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, afwijst, uitgesproken werd op 11 juli 2019 en een Franstalig arrest betreft. Enig vergelijk is dan ook niet mogelijk.

Verder is de verwijzing naar het arrest van de Raad, gekend onder nummer 216 509, evenmin dienstig omdat dit arrest handelt over een beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wegens het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c, van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing motiveert onder meer over de toepassing van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij is betrapt op heterdaad voor drugsbezit, wat steun vindt in het administratief dossier. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat misdrijven die te maken hebben met drugs geen ernstig gevaar zijn voor de openbare orde. Uit het administratief rapport van de politie van 16 januari 2020 blijkt dat de verzoekende partij voor de tweede maal is aangetroffen in het bezit van 6 pakjes cannabis en ook in het bezit van cocaïne, verstopt door het dragen van twee broeken, waarvan een onderbroek met dubbele voering. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat hierdoor de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zelfs al is er nog geen veroordeling uitgesproken, wat afdoende is voor de toepassing van artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet dat stelt:

“§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Aan het actueel karakter kan niet getwijfeld worden omdat de vaststellingen dateren van 16 januari 2020 en van december 2019. Door enkel het tegendeel voor te houden en de feiten te minimaliseren, weerlegt de verzoekende partij de correctheid van de bestreden beslissingen niet.

De verzoekende partij stelt onjuist dat de tweede bestreden beslissing enkel gesteund is op deze betrapping. Daarmee gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief dat er een risico op onderduiken bestaat (zie ook bespreking eerste onderdeel). Hoger werd geoordeeld dat ook dit motief correct is.

Artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet is correct toegepast in de eerste bestreden beslissing.

De duur van het inreisverbod is gesteund op twee juiste motieven: het drugsbezit en daardoor de schending van de openbare orde, en het niet twijfelen om in België illegaal te verblijven. Een eenvoudige ontkenning of het geven van een andere interpretatie over de feiten volstaat niet om de schending van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. De Raad herinnert eraan dat artikel 74/11, §1 bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekende partij gaat voorbij aan het bepaalde in artikel 74/11, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet, motief voorzien in de tweede bestreden beslissing, dat niet weerlegd wordt en op zich al voldoende is om de tweede bestreden beslissing te schragen.

Evenmin kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de tweede bestreden beslissing disproportioneel is genomen. In het licht van het illegaal verblijf en tot tweemaal toe betrapt te zijn op illegaal drugsbezit, waaronder cocaïne (wat de verzoekende partij schijnt te vergeten), en rekening houdend met de belangen van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is de beslissing tot het opleggen van drie jaar inreisverbod niet kennelijk onredelijk en proportioneel. Temeer de verzoekende partij evenmin een gezinsleven of kinderen heeft en verklaarde geen

gezondheidsproblemen te kennen. De verzoekende partij weerlegt evenmin dat er een risico op onderduiken bestaat. De tweede bestreden beslissing motiveert correct:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 8 maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Z., M. °23/06/1994 P.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06/12/2019 dat hem dezelfde dag betekend werd op . Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste onderdeel zijn de motieven van de bestreden beslissingen afdoende en correct.

De in het tweede onderdeel aangehaalde grieven zijn ongegrond.

3.5. De verzoekende partij voert in een derde onderdeel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). Beide artikelen hebben een gelijkaardige inhoud.

Het derde en laatste onderdeel licht toe:

“• Derde grief

Op grond van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondenrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

De zorgvuldigheidsplicht houdt inderdaad in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216 987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor en werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

De afgelopen maanden heeft het dodelijke en zeer besmettelijke coronavirus zich over de hele wereld verspreid. Verschillende landen hebben nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten in een poging om het virus te stoppen. Ondanks de strenge veiligheidsmaatregelen nemen de infecties toe, waardoor ze zelfs oncontroleerbaar genoemd kunnen worden.

De verwerende partij heeft op geen enkel moment rekening gehouden met de gevolgen van COVID-19 voor de algemene gezondheids- en humanitaire situatie in Palestina. De eerste twee infecties werden op 22 maart 2020 in Gaza vastgesteld. De Israëlische blokkade die 14 jaar lang door Israël werd opgelegd, heeft het gezondheidssysteem in de Gazastrook verwoest. De medische sector kampt met ernstige tekorten aan gekwalificeerd personeel, infrastructuur en noodzakelijke voorzieningen. Het gezondheidssysteem van Gaza is niet voorbereid op een dergelijke epidemie:

- The Jerusalem Post. "UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System", 30 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.ipost.com/middle-east/un-official-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>): "The Gaza health care system does not have the capacity to deal with the large number of cases," UN Humanitarian Coordinator for the Palestinian Territories Jamie McGoldrick told The Jerusalem Post. He warned a sharp rise in those stricken by the disease "would lead to a breakdown of the health system itself. (...)" "Everyone is desperate The people in Gaza are more desperate because of the situation there," he said 'Gaza is very overcrowded. The health system is in poor shape because of years of under-resourcing McGoldrick said.

A coronavirus outbreak in Gaza would put stress on a system that was already overloaded from dealing with the high number of injuries from the weekly Great March of Return protest that were mostly halted by the end of 2019. he explained.

- Aljazeera, "Coronavirus: Doctor warns of incoming disaster in Gaza", 26 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/03/coronavirus-doctor-warns-incoming-disaster-gaza200325195816841.html>): "A failing healthcare system, extreme poverty, dependence on humanitarian aid, dysfunctional infrastructure and harsh living conditions that compromise public health combine with overcrowding to form a nightmare scenario." the group said in a statement."

- OCHA, "Occupied Palestinian Territory: COVID-19 Emergency - Situation Report 2 (24 march - 31 march 2020)" (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-opt-covid-19-emergency>): 'As of 30 March, a total of 117 Palestinians have been confirmed to have COVID-19, 107 in the West Bank (excluding East Jerusalem Palestinians), and ten in the Gaza Strip. The first person died from COVID-19 on 25 March in the West Bank. The majority of people do not present critical symptoms and 18 people have recovered While the current number of people detected in the oPt remains low. this may reflect the limited testing capacity. Contact tracing has been initiated for all confirmed cases.

The capacity of the Palestinian health system to cope with an expected increase in patients remains severely impaired by longstanding challenges and critical shortages, particularly in the Gaza Strip. As elsewhere, the most vulnerable groups, who may require intensive medical care, are the elderly and those suffering from non-communicable diseases, such as hypertension, lung conditions, kidney failure, cardiovascular diseases and diabetes People in refugee camps and other poor, densely-populated areas across the oPt face a higher risk of contagion due to overcrowding and inadequate sanitation (...)

The closure of schools, limitations on access to work places, and the imposition of quarantine and curfew which have been put in place, are expected to increase mental and psychosocial distress, particularly among children, as well as gender-based violence, while social services addressing these issues have been severely curtailed. As severe restrictions on social and economic activity continue, the impact of long-term disruptions raises serious concern, particularly given the already-dire humanitarian situation in Gaza".

- The Humanitarian Country Team. Occupied Palestinian Territory COVID-19 Response Plan". 27 maart 2020 (beschikbaar op <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-covid-19-response-plan-27-march>): « The current number of detected cases remains relatively low. 82 in the West Bank, including one fatality, and nine cases in the Gaza Strip, as of 27 March. However; the capacity of the Palestinian health system to cope with the expected spread of the pandemic is severely impaired. The situation is particularly severe in Gaza, where the health system has

been undermined by ongoing conflict between Hamas and Israel, the Israeli blockade, the internal Palestinian political divide, a chronic power deficit and shortages in specialized staff, drugs and equipment. The strain on Gaza's health system has been further exacerbated over the past two years due to the high casualty toll from the events surrounding the "Great March of Return". (...) (p. 4)

The COVID-19 pandemic in the oPt will exacerbate existing vulnerabilities, leaving many people in need of protection and urgent assistance. The most vulnerable are likely to be the worst affected.

Severe restrictions in movement and access throughout the West Bank and Gaza have significantly reduced the ability of organizations to provide protection-related services. In the West Bank, there has been a complete withdrawal of international protective presence and a noticeable absence of humanitarian actors, increasing exposure and vulnerability of communities to settler violence and continued demolitions. Despite the postponement of hearing sessions by the Civil Administration, inspectors continue to distribute demolition orders » (p 11)

- "COVID-19: Israel has legal duty to ensure that Palestinians in OPT receive essential health services - UN expert", 19 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25728&LangID=E>): "am particularly worried about the potential impact of COVID-19 on Gaza. Its health care system was collapsing even before the pandemic. Its stocks of essential drugs are chronically low. Its natural sources of drinkable water are largely contaminated Its electrical system provides sporadic power. Deep poverty amid appalling socio-economic conditions is prevalent throughout the Strip." Lynk said.

"Gaza's population is also a physically more vulnerable population, with malnutrition on the rise, poorly controlled non-communicable diseases, dense living and housing conditions, an elderly population without access to proper nursing care and high smoking rates.

'A potential large-scale outbreak will also constitute another enormous strain on Gaza's beleaguered health workers who have had to respond, with inadequate resources, to three large-scale military offensives in just over a decade and have had to treat thousands of casualties from the Great March of Return protests. "

- "Human Rights Council holds separate interactive dialogues on situations in the Palestinian occupied territory and in Eritrea". 26 februari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25620&LangID=E>): "ILZE BRANDS KEHRIS, United Nations Assistant Secretary General for Human Rights, noted that in upholding human rights, systems needed to be put in place to monitor human rights, and seek redress where they were breached. This included ensuring redress for victims, and full reparations where appropriate. She called on all parties to take these measures step by step. With regard to the situation of healthcare in Gaza, she shared the concerns set out by speakers regarding the access to adequate healthcare both within Gaza, and access to health facilities outside Gaza where needed She noted that the first year of the Great March for Return saw many deaths from live ammunition, in breach of international rules. She also noted that as of January 2020, 40 per cent of the medicines on the essential list were completely out of stock. Israeli authorities only allowed a 69 per cent approval rate for Palestinians to travel outside the territory to access healthcare At the same time, the policy by the Palestinian authorities to prevent referrals to Israeli hospitals M/as also harmful to Palestinians".

De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse en Aziatische landen, zal ongetwijfeld leiden tot een ongekende humanitaire catastrofe in Palestina. Het is dus slechts een kwestie van tijd, gezien de overbevolking in de regio het onmogelijk maakt om burgers te isoleren. Bovendien maakt het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk.

Met slechts 70 bedden op de intensieve zorgen, 200 tests en weinig beschermende medische kleding, is een infectie als het ware een doodsvonnis (Physicians for Human Rights, "Corona in the Gaza Strip - only 70 ICU Beds Available", 25 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.phr.org.il/en/corona-in-the-gaza-strip-only-70-icu-beds-available/>; Foreign Policy, "Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories", 26 maart 2020, beschikbaar op: <https://foreignpolicy.com/2020/03/26/palestinians-brace-coronavirus-outbreak-gaza-strip-covid/>).

Als burgers in Palestina geïnficeerd worden, zullen ze niet overgebracht kunnen worden naar ziekenhuizen in Israël en Egypte, omdat de landen de grensovergangen hebben gesloten (DW.com, "Coronavirus: Gaza faces worst-case scenario", 18 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/coronavirus-gaza-faces-worst-case-scenario/a-52826616>). Israël heeft een nationale 'lockdown' afgekondigd, terwijl Egypte nog steeds op zoek is naar passende veiligheidsmaatregelen.

Hoewel de VN Israël heeft opgeroepen de blokkade op te heffen en individuele landen financiële steun hebben verleend, lost dit het structurele onvermogen van Gaza om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen en passende zorg te verlenen niet op (De Volkskrant, "Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg", 23 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/solidariteit-gevraagd-voor-bestrijding-corona-in-arme-landen-met-gebrekkige-medische-zorg-b3b0a245/>).

De Verenigde Naties zijn erin geslaagd 14 miljoen dollar aan Gaza toe te wijzen en hebben al 5 miljoen dollar extra ontvangen van verschillende donorlanden. Volgens de organisatie is echter minstens 10 miljoen dollar nodig om de gezondheidszorg te ondersteunen: "But only some \$5 million has been raised for the Palestinians from donor countries, McGoldrick said Out of the \$34 million, some \$14 million of that sum will go directly to health care in Gaza and \$6 million will go to health care in the West Bank and east Jerusalem. "If we could get \$11 or \$10 million [now] we could be in good shape," said McGoldrick, explaining that the UN has also turned to Arab countries such as Qatar and the Emirates. Qatar has already given \$2.7 million to impoverished Gaza families" (The Jerusalem Post, "UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System", 30 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.ipost.com/middle-east/un-official-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>).

De artsen zijn het erover eens dat de enige duurzame gezondheidsoplossing erin bestaat de Israëlische blokkade op te heffen Dit zou het land in staat stellen om de nodige medische apparatuur binnen te brengen, maar ook om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen (Aljazeera. "Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza", 26 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/03/coronavirus-doctor-warns-incoming-disaster-gaza-200325195816841.html>) (stuk 7). Het is dan ook onbegrijpelijk dat Israël in deze omstandigheden beslist om een Palestijns noodhospitaal af te breken (De Wereld Morgen, In volle corona-pandemie breekt Israëlische bezetter Palestijns noodhospitaal af, 30 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.dewereldmorgen.be/artikel/2020/03/30/in-volle-corona-pandemie-breekt-israelische-bezetter-palestijns-noodhospitaal-af/>).

Indien verzoeker naar Palestina terug dient te keren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg, wat een onmenselijke behandeling inhoudt.

Daarnaast heeft de tegenpartij geen rekening gehouden met het feit dat de grenzen voor onbepaalde tijd gesloten zijn: "Access for Palestinians from Gaza to the outside world through the two passenger crossings with Israel and Egypt is severely constrained. The Israeli-controlled Erez crossing has been largely shut down since 12 March for most permit holders, including over 5.000 labourers and traders with permits. As in the West Bank, the exit of patients has been limited to emergency cases and cancer patients. Exit to Egypt via the Rafah crossing has been halted by the Egyptian authorities as of 15 March; and opening times for entry into Gaza remain irregular and unpredictable. An estimated 400 Palestinians from Gaza are currently waiting in Egypt to return" (OCHA. "Occupied Palestinian Territory: COVID-19 Emergency - Situation Report 2 (24 march -31 march 2020)" (beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-opt-covid-19-emergency>). Verzoeker verwijst ook naar de mededeling van de Dienst Vreemdelingen die repatriëring opschort vanwege het virus (VRT NWS, Vreemdelingenzaken laat 300-tal mensen zonder papieren uit gesloten centra vrij, burgemeesters boos, 20 maart 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/03/20/dienst-vreemdelingenzaken-laet-300-tal-mensen-zonder-papieren-uit/>).

Ten slotte hoewel de verwerende partij rekening moest houden met alle relevante elementen om haar beslissingen te nemen, heeft ze geen rekening gehouden met meer recent informatie die aantonen dat er sprake is van een gewapend conflict gepaard met willekeurig geweld in Palestina.

Uit het verslag "CO/ Focus Palestine Territoires palestiniens - Gaza: Situation sécuritaire" van 6 maart 2020 blijkt dat "Ces dernières années, plusieurs démarches de réconciliation entre Fatah et Hamas ont échoué. La crise entre les deux factions s'est aggravée après l'annonce par le Hamas, le 16 mars 2017. de la création d'un Comité administratif pour gérer la BG. En représailles, l'AP a diminué le salaire et mis à la retraite de nombreux fonctionnaires qu'elle rémunérait encore à Gaza et a cessé de payer l'électricité israélienne fournie à la BG¹¹. Quelques mois plus tard, un accord de réconciliation a été signé le 12 octobre 2017 sous l'égide de l'Égypte. Le Hamas s'est engagé à transférer à LAP le contrôle de la BG et de ses points de passage, en échange de la levée des sanctions financières pesant sur sa population. L'accord n'a pas abouti. LAP affirmant ne pas disposer du contrôle sécuritaire total dans la BG et le Hamas exigeant sans succès, après avoir transféré la gestion des passages-frontières et des administrations à LAP, la levée des sanctions économiques pesant sur sa population¹². En janvier 2019, LAP a retiré son personnel du passage frontalier de Rafah, arguant que le Hamas faisait obstruction au travail de ses employés¹³, puis a initié une série de démarches visant à affaiblir le Hamas et le contraindre à s'incliner dans le cadre des négociations intra-palestiniennes. (pp. 6-7) (...)

La progression des négociations entre les parties est rythmée par des épisodes de violence lorsque le Hamas estime qu'Israël ne remplit pas ses engagements, (p 10) (...)

Dans la BG, la situation est relativement calme - un « calme tendu », selon Haaretz⁵⁶ - durant la première partie du mois d'août 2019, même si de multiples tentatives de Palestiniens armés d'entrer en Israël sont observées⁵⁷. Des ballons incendiaires et des engins piégés continuent à être lancés par des brigades palestiniennes vers le territoire israélien, y provoquant parfois des incendies⁵⁸. A cela s'ajoutent, dès la mi-août, des tirs de roquettes récurrents (quatorze en deux semaines⁵⁹) et non revendiqués vers Israël. A titre de représailles, les forces de défense israéliennes opèrent des frappes ciblées contre des sites militaires du Hamas⁶⁰. Quelques jours plus tard, Israël diminue de moitié, jusqu'à nouvel ordre, l'entrée du carburant destiné à alimenter la centrale électrique de Gaza⁶¹. Le 27 août, les services de police dans la BG sont visés par deux attentats qu'on attribuera par la suite à des activistes locaux liés à l'État islamique (EI), dont certains auraient appartenu à la branche armée du DIP.

Début septembre 2019, suite à l'intervention de l'Égypte, les parties au conflit acceptent de réduire les tensions sur le terrain. Le Hamas s'engage à maintenir le calme au cours des manifestations hebdomadaires de la GMR et Israël rouvre l'accès au carburant à condition que cessent les tirs de roquettes. Le 6 septembre 2019, après plusieurs semaines de « calme relatif » à la frontière, la GMR se déroule dans une atmosphère plus violente. Deux mineurs sont tués par balles par les forces israéliennes et 81 civils sont blessés. Le soir de la mort des deux jeunes Palestiniens, cinq roquettes sont tirées sur Israël, manquant de peu une famille qui fuyait vers un abri à Sderot. Israël rétorque en bombardant des positions militaires du Hamas. Le lendemain, un drone piloté depuis Gaza largue un engin piégé sur un véhicule militaire israélien à l'est de Rafah. En représailles, les forces israéliennes bombardent plusieurs cibles du Hamas, dont l'équipe qui avait envoyé le drone, une base navale et deux complexes militaires d'unités anti-aériennes au nord et au centre de Gaza. Le 10 septembre, deux roquettes palestiniennes sont lancées en direction d'Ashdod et Ashkelon ; elles sont interceptées par le système de défense aérienne mobile israélien Dôme de Fer. Le Premier ministre en campagne Benjamin Netanyahu, qui prononçait un discours à Ashdod, est évacué dans un abri. A titre de riposte, des avions israéliens visent une quinzaine de cibles du Hamas. Le lendemain, trois roquettes sont tirées vers Israël : l'une délie cause de légers dégâts dans la cour d'une maison. Dans la nuit, l'aviation israélienne vise plusieurs cibles au sein d'un complexe militaire du Hamas dans le nord de la BG⁶⁷. La responsabilité du DIP dans l'escalade de violence est pointée du doigt par les médias israéliens, alors que le Hamas et Israël poursuivent leurs discussions en vue d'un arrangement par la médiation de l'Égypte et du Qatar.

La situation sécuritaire est relativement calme au mois d'octobre 2019 : seuls quatre tirs de roquettes sont enregistrés. Les marches du retour se poursuivent. Israël annonce que la barrière souterraine le long de la frontière avec Gaza est terminée à 70 % (43 km sur 60)⁷⁰. A la fin du mois, cinq Palestiniens qui tentent de franchir la barrière de sécurité sont emmenés par les forces israéliennes pour être interrogés. Le soir du 31 octobre 2019, deux roquettes sont tirées sur Israël. En représailles, l'armée israélienne attaque deux postes du Hamas dans le nord de la BG.

Le 12 novembre 2019, les forces de défense israéliennes tuent à Gaza un commandant de la branche armée du DIP et son épouse. Le DIP rétorque immédiatement en envoyant un grand nombre de roquettes sur Israël. Israël bombarde à son tour des cibles de l'organisation islamiste. Pour la première fois, le Hamas reste en retrait et ses infrastructures ne sont pas visées par Israël. Les marches

hebdomadaires sont reportées par les organisateurs durant trois semaines consécutives. En novembre, selon /77/C, 578 roquettes palestiniennes ont été tirées vers Israël Cette escalade de violence est la plus meurtrière depuis les événements du 14 mai 2018 le long de la frontière israélienne. Le 25 novembre, une roquette tombe sur un terrain découvert israélien sans faire de blessés ni de dégâts. Le lendemain, des roquettes sont tirées sur des localités juives proches de Gaza. L'une est interceptée par la défense aérienne israélienne et l'autre tombe sur une zone dégagée. Les représailles israéliennes visent notamment un site de fabrication d'armes et une infrastructure souterraine du Hamas. Selon la même source, trois jours plus tard, suite à de nouveaux tirs de roquettes, des avions ciblent des postes du Hamas en divers endroits, faisant un blessé palestinien.

Six attaques à la roquette sur Israël sont suivies de bombardements israéliens sur des cibles du Hamas en décembre 2019. A la fin du mois, le comité organisateur de la GMR annonce la suspension des manifestations hebdomadaires jusqu'au mois de mars 2020 et diverses mesures d'allègement du blocus sont prises du côté israélien.

En janvier 2020, les factions palestiniennes se disent insatisfaites en raison de la lenteur par Israël dans la mise en œuvre de ses engagements. Après deux semaines et demi de lancers presque quotidiens de ballons explosifs, l'aviation israélienne frappe le 25 janvier 2020 des cibles du Hamas dans le sud de la BG. Une roquette vise Israël sans faire de dégâts le 26 janvier. La publication par l'administration américaine de son Accord du siècle, le 29 janvier 2020, est suivie d'une augmentation de la fréquence des tirs de roquettes et d'obus de mortier les 29, 30 et 31 janvier 2020. Une grève générale est organisée le 29 janvier dans la BG et des manifestants piétinent des portraits de Donald Trump.

La forte augmentation du côté palestinien de tirs de roquettes atterrissant sur des zones dégagées et l'envoi continu de ballons explosifs vers des villes et des communautés agricoles israéliennes proches de Gaza donnent lieu à une réplique israélienne le 7 février 2020. Sont bombardées des positions du Hamas proches de la clôture de séparation et des infrastructures telles que des tunnels et dépôts d'armes. Des sanctions économiques limitées sont mises en place du côté israélien. Selon des sources proches de la Défense Israélienne, le Hamas cherche à obtenir des concessions avant les élections israéliennes, sans aller jusqu'à une escalade majeure de la violence. Le 20 février, la presse rapporte la mise en œuvre par Israël d'une série de mesures qui, selon Al-Monitor, sont « les plus significatives » obtenues par le Hamas depuis 2007 La plus importante de ces dispositions octroie 2.000 permis de travail supplémentaires à des Gazaouis. Le 23 février, l'armée israélienne tue deux combattants du DIP qui préparaient une attaque le long de la barrière de séparation. Des images montrant un bulldozer israélien ramassant sans ménagement le corps d'un des agresseurs choquent les Palestiniens et sont suivies du tir d'une vingtaine de roquettes vers Israël, revendiqué par le DIP. En représailles, l'armée israélienne bombarde le lendemain des positions de cette organisation en Syrie, faisant six victimes selon l'Observatoire syrien des droits de l'homme : deux membres du DIP et quatre combattants pro-iraniens, dont un Syrien, (pp. 11-13) (...)

Durant la période couverte par ce rapport, s'est à nouveau produite, mi-novembre 2019, une escalade de violence (...). Ces hostilités sont, selon la presse, les plus meurtrières depuis les violences du 14 mai 2018 à la frontière avec Israël¹⁰⁹ D'après Libération, les dégâts sont minimes du côté israélien (un grenier détruit, une usine partiellement endommagée et un mini-cratère au milieu d'une autoroute) malgré un nombre important de tirs de roquettes (360 en deux jours), (pp. 14-15) (...)

L'OCHA mentionne que du 7 au 20 janvier 2020. a au moins 45 reprises, les forces israéliennes ont ouvert le feu sur des zones proches de la clôture de sécurité et au large de Gaza, sans qu'aucun blessé n'ait été rapporté Pour la semaine du 26 décembre au 1er janvier, le PCHR mentionne deux tirs contre des terres agricoles et un tir contre des bateaux de pêche.

Les sources consultées ne fournissent pas le nombre de victimes ou de blessés, lesquels semblent moins fréquents qu' auparavant Le nombre de tirs dans ce contexte est cependant en hausse en 2019 selon LOCH A, avec 694 incidents au lieu de 593 en 2018 et de 377 en 2017". (p. 23)(COI Focus Territoires Palestiniens - Gaza Situation sécuritaire, 6 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.cqra.be/fr/infos-pays/qaza-situation-securitaire-1>).

Volgens Human Rights Watch: "As of November 11, lethal force by Israeli forces resulted in the killing of 71 and injuring 11.453 Palestinians in Gaza, OCHA reported. An additional 33 were killed and 114 injured, according to al-Mezan, during escalated fighting between November 12 and 14. Many of the killings took place in the context of protests, when Israeli forces fired on people who approached or

attempted to cross or damage fences between Gaza and Israel, using live ammunition in situations where lesser measures could have been used, in contravention of the international human rights law standard for policing situations that lethal force be used only as a last resort to prevent an imminent threat to life. The gunfire maimed many people, including 128 between the start of protests in March 2018 and September 2019 whose limbs had to be amputated. (...)

Palestinian armed groups in Gaza fired 1.378 rockets towards Israel, as of November 19, according to the Meir Amit Intelligence and Terrorism Information Center.

Attacks by armed groups in Gaza have killed four Israeli civilians and injured more than 123 Israelis. Rockets that fell short killed a pregnant Palestinian mother of nine and a toddler in Gaza” (Human Rights Watch, World Report 2020 - Israel and Palestine”, 14 januari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/en/document/2022793.html>).

Meer recentelijk is de veiligheidssituatie in Gaza nog verder verslechterd: Te 23 février, les Forces de défense israéliennes (FDI) ont déclaré avoir tiré sur deux militants du Jihad islamique palestinien (JIP) qui tentaient de placer un engin explosif le long de la clôture du périmètre de Gaza. Le JIP a déclaré plus tard qu'un membre de sa branche militaire avait été tué dans l'incident, et des responsables israéliens ont confirmé que les FDI avaient récupéré le corps d'un des militants, a précisé M. Mladenov. Coordonnateur spécial des Nations Unies pour le processus de paix au Moyen-Orient.

Depuis lors, plus de 40 roquettes ont été tirées par des militants palestiniens du Jihad islamique contre Israël. L'armée israélienne a répondu en effectuant plusieurs frappes aériennes dans la bande de Gaza. Cinq blessés ont été signalés à Gaza. Dimanche, l'armée israélienne a également frappé ce qu'elle a déclaré être des cibles du JIP en Syrie, où deux morts ont également été confirmés.

« La situation dégénère alors que nous parlons avec la poursuite de tirs de projectiles depuis Gaza et de frappes aériennes israéliennes en représailles ». a souligné l'envoyé de l'ONU.

« L'équipe des Nations Unies sur le terrain est en contact avec nos homologues égyptiens pour tenter de rétablir le calme Je saisis cette occasion pour appeler à l'arrêt immédiat des tirs de roquettes et de mortiers qui risquent seulement d'entraîner Gaza dans une autre série d'hostilités sans fin en vue. Le lancement aveugle de roquettes contre des centres de population civile viole le droit international et doit cesser ». a-t-il ajouté '. (...)

Selon l'envoyé de l'ONU, en l'absence de négociations bilatérales significatives à l'horizon, les développements sur le terrain continuent de compromettre les perspectives d'une solution à deux États, Israël et la Palestine.

« Les 48 dernières heures nous ont montré une fois de plus à quel point la situation à Gaza est fragile. Sa population souffre du règne du Hamas et des fermetures israéliennes tandis que les activités militantes forcent les communautés israéliennes à vivre dans la peur constante de la prochaine attaque de roquette Aucun montant d'aide humanitaire ou économique ne résoudra à lui seul la situation à Gaza ou le conflit dans son ensemble », a souligné M. Mladenov” (ONU Info, “L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dégénéré”, 24 februari 2020, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/storv/2Q20/02/1062461>).

Ten slotte blijkt uit een analyse van het buitenlandse beleid dat de vrees voor het coronavirus meer is dan louter de bezorgdheid over het falen van de gezondheidszorg. Deskundigen hebben Gaza jarenlang beschreven als een "tijdbom" en het gezondheidssysteem kan op elk moment imploderen. Maar deze implosie zou grote politieke gevolgen kunnen hebben, wat kan leiden tot een uitbarsting van geweld: « “If there's an outbreak in Gaza it will be a catastrophe, nobody can image how the situation can be”, said Omar Shaban. the director of the Gaza-based PalThink for Strategic Studies. “On one hand, the health system is not in good shape. On the other hand, who is to blame for this? Is it Hamas and the Palestinian Authority? It is the people? It is the lack of outside support? It is the siege? All of these elements come together to make Gazas situation very vulnerable”” (Foreign Policy. “1Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories”, 26 maart 2020, beschikbaar op. <https://foreignpolicy.com/2020/03/26/palestinians-brace-coronavirus-outbreak-gaza-strip-covid/>).

Door geen rekening te houden met deze objectieve en publieke beschikbaar informatie, heeft de verwerende partij bovendien haar beslissing niet gerechtvaardigd en schendt de zorgvuldigheidsplicht (RvV, arrest n° 232 538 van 20 februari 2020, p.6-7).

Om alle deze redenen verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissingen zijn daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest.”

3.6. Concreet blijkt uit dit onderdeel, dat tal van persberichten van ‘OCHA’, ‘The Humanitarian Countryteam’ en organisaties citeert, dat de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te houden met de wereldwijde gevolgen van de coronacrisis. De meest recente citaten dateren van einde maart 2020.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest voorziet in eenzelfde bescherming.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om op de dag van het nemen van de bestreden beslissingen bezorgdheden in verband met artikel 3 van het EVRM te uiten.

De verzoekende partij heeft gesteld geen gezondheidsproblemen te kennen, in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en omwille van de coronacrisis niet terug te keren naar Duitsland door de sluiting van de grenzen. Verzoeker maakte geen enkele melding van specifieke problemen in het herkomstland die verband houden met corona.

Pas voor het eerst in het verzoekschrift beweert de verzoekende partij niet te kunnen terugkeren naar het herkomstland. De verzoekende partij verwijst naar informatie die zij citeert, maar die in het licht van de steeds evoluerende gevolgen van de coronacrisis niet actueel zijn. De meest recente informatie is van eind maart 2020.

Verder heeft de verzoekende partij in België geen verzoek om internationale bescherming ingediend. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet kon terugkeren naar Duitsland, temeer haar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gegeven op 6 december 2019 op een ogenblik dat er geen sprake was van een coronacrisis in Duitsland of België. Het artikel uit ‘The Jerusalem Post’: "UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System", 30 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.ipost.com/middle-east/un-official-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>) spreekt hypothetisch over een mogelijk instorten van het gezondheidssysteem, maar meldt ook dat er gelden worden vrijgemaakt om hieraan tegemoet te komen.

De bron ‘Aljazeera’: "Coronavirus: Doctor warns of incoming disaster in Gaza", 26 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/03/coronavirus-doctor-warns-incoming-disaster-gaza200325195816841.html>) kan niet geopend worden.

De bron: <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-opt-covid-19-emergency> kan niet gevonden worden.

Een berichtgeving van ‘vrt nieuws’ is slechts tijdelijk van aard en momenteel niet van aard om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het artikel: "COVID-19: Israel has legal duty to ensure that Palestinians in OPT receive essential health services - UN expert", 19 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25728&LangID=E>), wijst op de moeilijkheden waarmee de Gaza-populatie te maken heeft en is evenwel van 19 maart 2020 terwijl een lezing van ‘The Jerusalem Post’: "UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza

Health System" (30 maart 2020) de Raad leert dat er gelden ter beschikking worden gesteld, aldus in dat kader.

Het artikel: "*Human Rights Council holds separate interactive dialogues on situations in the Palestinian occupied territory and in Eritrea*". 26 februari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=25620&LangID=E>) leert dat opnieuw bezorgdheden tot uiting worden gebracht als een COVID-pandemie zou uitbreken en is in het licht van de snelle evoluties niet actueel. Hetzelfde geldt voor het artikel: "*Physicians for Human Rights, 'Corona in the Gaza Strip - only 70 ICU Beds Available'*", 25 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.phr.org.il/en/corona-in-the-gaza-strip-only-70-icu-beds-available/>, "*Foreign Policy, 'Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories'*", 26 maart 2020, beschikbaar op: <https://foreignpolicy.com/2020/03/26/palestinians-brace-coronavirus-outbreak-gaza-strip-covid/>), en: "*DW.com, 'Coronavirus: Gaza faces worst-case scenario'*", 18 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/coronavirus-gaza-faces-worst-case-scenario/a-52826616>.

Persberichten en krantenartikelen, zoals artikels uit de '*Volkskrant*', '*Aljazeera*', '*VRT Nieuws*', '*De Wereld Morgen*' en '*The Jerusalem Post*' zijn niet van aard de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Zij kunnen door hun karakter niet beschouwd worden als zijnde gezaghebbende bronnen.

Het artikel uit '*The Jerusalem Post*': "*UN Official: Coronavirus spike could cause collapse of Gaza Health System*", 30 maart 2020, beschikbaar op: <https://www.ipost.com/middle-east/un-official-coronavirus-spike-could-cause-collapse-of-gaza-health-system-622857>) bevestigt dat inmiddels al 10 miljoen dollar werd toegewezen door de VN aan Gaza. Bovendien heeft de VN al 5 miljoen dollar extra ontvangen van verschillende donorlanden, wat erop wijst dat de situatie, beschreven door de verzoekende partij, mogelijks achterhaald is. Om diezelfde reden kan de verwijzing naar <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/occupied-palestinian-territory-opt-covid-19-emergency> de schending van een artikel 3 van het EVRM niet aantonen.

In de bron: "*COI Focus Territoires Palestiniens - Gaza Situation sécuritaire*, 6 maart 2020 (beschikbaar op: <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/qaza-situation-securitaire-1>) gaat de verzoekende partij voorbij aan het in deze bron gestelde: "*Hamas en Israël voeren sinds 15 mei 2018 indirecte onderhandelingen. De voortgang van de onderhandelingen tussen de partijen wordt onderbroken door gewelddadige episodes wanneer Hamas gelooft dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt en door economische sancties wanneer Israël wil een einde maken aan grensgeweld, zoals het gooien van explosieven op zijn grondgebied. Tijdens de verslagperiode stemde Israël ermee in de blokkade op te heffen door het aantal vergunningen uit te breiden waarmee Gazaanse handelaars en arbeiders in Israël en de Westelijke Jordaanoever konden werken tot 5.000 en door de export van aardbeien naar het buitenland te accepteren. In februari 2020 kondigde de pers de implementatie aan van een reeks maatregelen die worden beschouwd als de belangrijkste die Hamas sinds 2007 heeft verkregen: toekenning van 2.000 extra werkvergunningen, uitbreiding van de visserijzone tot 15 MN, invoer van cement, binnenkomst van zwaar materieel in Gaza. Op de langere termijn zullen naar verwachting grote infrastructurele projecten, gefinancierd door Europese donoren, de Wereldbank en Qatar, de chronische problemen van drinkwater, afvalwaterzuivering en elektriciteitsvoorziening aanpakken.*"

De Raad vraagt zich af waarom de verzoekende partij zich niet informeert naar actuele informatie die bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen en in elk geval kan deze bron op zich ook niet leiden tot het aantonen van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De bron: "*Human Rights Watch, World Report 2020 - Israel and Palestine*", 14 januari 2020 (beschikbaar op: <https://www.ecoi.net/en/document/2022793.html>) is zeer algemeen en met deze bron toont de verzoekende partij geen persoonlijk element aan dat wijst dat zijzelf een risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De bron: "*ONU Info, 'L'ONU s'efforce de restaurer le calme à Gaza où la situation dégénéré'*", 24 februari 2020, beschikbaar op: <https://news.un.org/fr/story/2020/02/1062461>) spreekt van de fragiele situatie in Gaza, maar ook van de bijstand van de VN.

De bron: "*Foreign Policy. 'Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories'*", 26 maart 2020, beschikbaar op <https://foreignpolicy.com/2020/03/26/palestinians-brace-coronavirus-outbreak-gaza-strip-covid/>) is slechts een persartikel. Hetzelfde geldt voor de bron: <https://www.dw.com/en/coronavirus-gaza-faces->

[worst-case- scenario/a-52826616](#) en de verwijzing naar de informatie van de commissaris-generaal, en “*Uno Info*” en “*Human Rights Watch*” die ter beschikking wordt gesteld.

De verzoekende partij maakt evenmin gewag van een gezaghebbende bron die recent is, ook ter terechtzitting niet. De informatie waarvan zij gebruik maakt, werd niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen alhoewel de bronnen dateren van ruimschoots voor het nemen van deze beslissingen. De door de verzoekende partij gebruikte citaten over het geweld in Palestina handelen over informatie van vaststellingen *anno* 2018 en 2019 en enkele voorvallen van begin 2020. Ook deze gegevens waren de verwerende partij niet kenbaar gemaakt zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hierover niet te motiveren. De verzoekende partij diende evenmin een verzoek om internationale bescherming in België in en toont verder niet aan waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland of informatie kan inwinnen over haar voorgehouden ingediende verzoek om internationale bescherming, voor zover deze bewering al waar is. Zo zij over een verblijfstitel beschikt in Duitsland omwille van een ingediend verzoek om internationale bescherming, zelfs al is het tijdelijk, beletten de bestreden beslissingen haar niet zich naar Duitsland te begeven.

Door te verwijzen naar haar bijgebrachte informatie, maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat de aangehaalde artikelen de huidige situatie reflecteren. Met haar verwijzing naar artikelen betreffende de situatie in Palestina sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, toont de verzoekende partij verder niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Palestina een zodanig niveau zouden bereiken dat de verzoekende partij bij terugkeer naar dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De door de verzoekende partij bijgebrachte informatie is overigens van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de verzoekende partij zelf. Zij toont niet *in concreto* aan dat, of onder welke omstandigheden, zij ingevolge deze pandemie persoonlijk dreigt te zullen worden blootgesteld aan ernstige schade. Evenmin kan uit de informatie die zij neerlegt worden afgeleid dat zij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in haar land van herkomst ten gevolge van de COVID-19-pandemie een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partij komt niet verder dan het uiten van de louter hypothetische veronderstelling dat zij met dit virus besmet zou kunnen geraken bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad merkt nog op dat indien de verzoekende partij meent dat het haar niet mogelijk is om gevolg te geven aan het bevel om grondgebied te verlaten, het haar vrij staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat de verzoekende partij actueel een dergelijk verzoek heeft ingediend. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds eerder een definitief bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen waaraan zij geen gevolg heeft gegeven.

Alles samen genomen besluit de Raad dat het bestaan van een ernstige bedreiging voor haar leven en gezondheid, zoals verzoekende partij aanvoert, en de vrees op een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk wordt gemaakt. Bijgevolg is de schending van artikel 4 van het Handvest evenmin aannemelijk gemaakt.

Verder toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een dienstig gegeven, haar gekend voor het nemen van de bestreden beslissingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is evenmin geschonden. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. De bestreden beslissingen stellen dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt, wat steun vindt in het administratief dossier.

Evenmin heeft de verwerende partij een “*automatische toepassing gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet*” of een manifeste fout begaan. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

In het derde onderdeel maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

3.7. Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN